

[Justitsministeren.]

ændringer i forhold til de gældende bestemmelser i straffelovens § 10, stk. 3 og 4, men betyder dog en øget sikkerhed for, at en lovovertrædelse, der allerede er strafforfulgt i ét land, ikke senere kan danne grundlag for straf i et andet.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til lovforslaget og de dertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale også dette forslag til det høje tings velvillige behandling.

Endelig skal jeg tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme.*

Med den stadig stigende rejseaktivitet landene imellem er der opstået et øget behov for et internationalt samarbejde også på strafferettens område. Antallet af lovovertrædelser, der begås af udlændinge, vil være stigende. Der er derfor behov for udviklingen af et system, der kan tjene til at sikre en effektiv retsforfølgning i tilfælde, hvor de pågældende lovbyggere efter de hidtidig regler har kunnet unddrage sig ansvaret ved flugt til hjemlandet. Mindst lige så vigtigt er det imidlertid at finde frem til ordninger, hvorved man så vidt muligt undgår, at personer udstår straf i udlandet. Det er indlysende, at længere tids afsoning i et fremmed land, hvor bl. a. sprogvanskeligheder vil indebære en faktisk isolation, ofte vil virke både urimeligt og uhensigtsmæssigt i forhold til den enkelte lovovertræder.

Imellem de nordiske lande er der for adskillige år siden etableret en ordning, der gør det muligt at overføre personer, der er hjemmehørende i et af landene, og som dømmes for en lovovertrædelse i et andet, til afsoning i hjemlandet. Denne ordning har virket efter hensigten.

De nordiske lande har på denne baggrund sat det som en opgave i forhold til lande uden for Norden at få tilvejebragt lignende muligheder for at få personer, der dømmes i udlandet, overført til afsoning i hjemlandet. Der er nu gennem Europarådet udarbejdet en konvention om straffedommes internationale retsvirkninger, der vil skabe det ønskede system. Konventionen blev åbnet for undertegnelse den 28. maj 1970, og den blev straks undertegnet af Danmark, Norge og Sverige. Finland, der ikke er medlem af Europarådet, kan forventes senere at blive

tilsluttet konventionen. Af ikke-skandinaviske lande har Den tyske Forbundsrepublik, Holland, Belgien og Østrig undertegnet.

Det hermed fremsatte lovforslag er led i en forventet fællesnordisk lovgivning, der vil muliggøre ratifikation af den europæiske konvention. Det har endnu ikke været muligt at fremsætte tilsvarende lovforslag i de øvrige nordiske lande, men man regner med, at der i Norge og Sverige kan fremsættes forslag i løbet af 1971. Det finske forslag kan først forventes senere.

Den europæiske konvention bygger på det hovedprincip, at hjemlandet, når det overtager fuldbyrdelsen, skal godkende den bevisbedømmelse, der er sket i domslandet. Derimod skal hjemlandets domstole fastsætte en ny sanktion i overensstemmelse med de love og den praksis, der gælder i hjemlandet; man skal dog altid respektere den oprindelige straffastsættelse på den måde, at den nye sanktion ikke må være strengere. Da det danske strafniveau nok gennemgående er ret lavt sammenlignet med det, der er almindeligt i andre europæiske lande, vil denne pligt til ikke at forhøje den oprindelige straf formentlig ikke få større praktisk betydning i tilfælde, hvor Danmark skal overtage fuldbyrdelsen af straffe, der er overgået danske i udlandet. Derimod vil reglen være af stor betydning i tilfælde, hvor Danmark skal tage stilling til, om man skal anmode andre lande om at overtage fuldbyrdelsen af domme, der er afsagt her i landet.

Det bør også fremhæves, at det efter konventionen er en betingelse for overtagelse af fuldbyrdelsen, at den handling, den pågældende er dømt for, ikke alene er strafbar i det oprindelige domsland (gerningslandet), men også i det land, hvor fuldbyrdelsen begæres (hjemlandet). Denne bestemmelse vil være til hinder for, at danskere, der nu befinder sig i Danmark, herhjemme kommer til at afsone udenlandske domme — f. eks. domme afsagt in absentia — for handlinger, som ikke ville være strafbare, hvis de var begået i Danmark.

Den europæiske konvention er efter sit indhold kun anvendelig på fuldbyrdelse af afgørelser, der er truffet efter, at konventionen er trådt i kraft mellem Danmark og den pågældende anden stat. Det fremsatte lov-

[Justitsministeren.]

forslag går imidlertid videre, idet der i § 8, stk. 1, 2. pkt., gives justitsministeren mulighed for på grundlag af aftaler med andre konventionsstater at bestemme, at loven også skal finde anvendelse på tidligere afgørelser.

Der er imidlertid også behov for at kunne træffe aftaler med ikke-konventionsstater, hvad enten det drejer sig om lande, der som medlemmer af Europarådet har mulighed for senere at slutte sig til konventionen, men endnu ikke har gjort det, eller det drejer sig om lande helt uden for europarådslandenes kreds. Lovforslagets § 7 indeholder en almindelig hjemmel hertil. Når det drejer sig om lande, der ikke er tilsluttet konventionen, kan man imidlertid ikke på forhånd vide, i hvilket omfang de vil kunne gå ind for dennes regler. For ikke at afskære eventuelle muligheder for at bringe en ordning i stand også i forhold til sådanne stater, er der i lovforslagets § 8, stk. 2, optaget en bestemmelse om, at justitsministeren, hvor ganske særlige forhold taler derfor, kan indgå aftaler, der indeholder fravigelser fra konventionen. Det vil dog også her være en uvurkelig betingelse, at fuldbyrdelse i Danmark skal ske efter danske regler, og at der ikke sker en skærpelse af domfældtes strafferetlige situation.

Det nævnes i bemærkningerne til lovforslagets § 7, at hjemmelen til at slutte særlige aftaler kan anvendes i forhold til et land som Spanien. Det kan nu yderligere oplyses, at der på embedsmandsplan er opnået enighed om et udkast til en dansk-spansk aftale, der i alt væsentligt følger den europæiske konvention. En sådan aftale vil på grund af det store antal danske turister kunne få stor praktisk betydning.

Også i forhold til andre lande vil man fra dansk side være interesseret i at opnå aftaler, men det er endnu for tidligt her at drøfte dette.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de dertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Formanden: Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 8. oktober, kl. 10 med følgende dagsorden:

- 1) *Indstillinger fra udvalget til valgs prøvelse.*
- 2) *Förhandling om statsministerens redegørelse ved folketingets åbning.*
- 3) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående endnu ikke fremsatte lovforslag om revision af straffelovens § 191 og loven om euforiserende stoffer.*

Mødet hævet kl. 16.07.

4. møde.

Torsdag den 8. oktober kl. 10.

Formanden: I skrivelse af gårds dato meddeler undervisningsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om Forskningscentret ved Hørsholm og

Forslag til lov om ændring af lov om statsstøtte til visse private skoler.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Herved tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om Forskningscentret ved Hørsholm. Forslaget blev fremsat den 28. maj 1970, og jeg bemærkede ved forelæggelsen, at Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråd havde taget forbehold om forhold af mere teknisk karakter, hvilket kunne medføre visse ændringer i forslaget. I bemærkningerne til lovforslaget er der nærmere redegjort for de stedfundne ændringer, der stort set tjener til at præcisere forskningscentrets tilknytning til Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråd.

Forskningscentret ved Hørsholm blev oprettet i 1962 af Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråd og fik til formål at være hjemsted for private og offentlige forskningsinstitutter, som driver teknisk og